

În valea Dura

În valea Dura, împăratul Nepugadnețar,
A ridicat un chip de aur cu al său altar,
La care tot poporul care el l-a adunat,
Erau datori să se închine chipului turnat.
La marea sărbătoare instrumentele cîntau,
Și tot poporul, toată lumea, toți se închinău.
În fața chipului de aur ei s-au proșternut,
De frica morții, de cuptorul care l-au văzut.

Cor:

Ce-ai face tu? ce-ai face tu?
Rămîi cu Dumnezeu, sau nu?
Eu vreau să fiu așa ca ei,
Așa ca tinerii cei trei.

Și-n timp ce ei cu toții stau pe vatră aplecați,
Trei tineri din Israel în picioare-s nemișcați.
Ei nu se-nchină înaintea chipului turnat,
Căci Dumnezeul lor e viu, e sfînt și minunat.
Atunci mirarea i-a cuprins pe toți din jurul lor,
Și toți priveau cum tinerii vor arde în cuptor.
Porunca era dată chiar de Nebugadnețar,
De șapte ori să încâlzească-al zeilor altar.

"Mai tare și mai mult decît ar fi obișnuit,
Să ardă toți aceia cer s-au împotrivit.
Și vreau să văd eu care-i Dumnezeul salvator
Să-i scape, să-i salveze astăzi din al meu cuptor?"
"Noi știm că Dumnezeul nostru poate, dacă vrea,
Să ne salveze împărate din pedeapsa ta.
Iar dacă El voiește ca să ardem în cuptor,
Noi vom muri și-L vom slăvi pe-al nostru Ziditor.

Și iată-i între flăcări în cuptoru-nfierbîntat,
Trei tineri care idolilor nu s-au închinat.
Dar ce lucrare, ce minune, ei nu se topesc,
Căci flăcările împrejurul lor îi ocolesc.
Un înger de la Domnul, de la Dumnezeul lor,
S-a coborît să îi păzească chiar și în cuptor.
"La cîți am dat eu ordin în cuptor să aruncați?
"La trei," i-au dat răspunsul ai imperiului soldați.

"Dar cum de văd eu patru în cuptoru-nfierbîntat?
Și-al patrulea e-un Fiu de Dumnezeu adevărat..."
Și i-a chemat afară împăratul îngrozit,
Căci Domnul Dumnezeul lor din foc i-a izbăvit.
Apoi a poruncit să știe toți căci numai El,
E Dumnezeul care i-a vorbit lui Israel.
Și nu e altul mai presus, mai sfînt, mai minunat,
Ca Dumnezeul care lumea-ntreagă a creat.

Amin